

Arrest

nr. 284 960 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 28 september 2022 geïnterpelleerd door de politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Noorderkempen op 28.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: S.(...) V.(...)

voornaam: V.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene verklaart sedert 11.10.2020 in België te verblijven. Hij heeft daarmee de toegestane termijn ruimschoots overschreden.

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15/12/1980. Betrokkene kwam een eerste keer België binnen op 24.11.2014 en ontving verblijfsrecht op 09.09.2015 als stiefzoon van de heer d.(...) H.(...). Betrokkene vertrok enkele jaren later naar het buitenland en werd afgevoerd van ambtswege door de gemeente Hoogstraten op 09.04.2018 en verloor aldus zijn verblijfsstatus daar er geen sprake meer was van het gezinsleven waarop betrokkene zijn verblijfsstatus had ontvangen. In eind 2020 kwam betrokkene als meerderjarige opnieuw België binnen, met andere woorden hij had op dat moment reeds enkele jaren zelfstandig, buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader heeft geleefd. Betrokkene vroeg opnieuw, 3 keer na elkaar, gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 07.01.2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliert de nodige bewijsstukken voor te leggen).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij zijn moeder, de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw S.(...) d.(...) S.(...), D.(...) ("(...), nationaliteit: Brazilië) en zijn stiefvader, de legaal in het Rijk verblijvende heer d.(...) H.(...), J.(...) A.(...) ("(...), nationaliteit: Nederland), tezamen met zijn broer d.(...) H.(...), J.(...) P.(...) ("(...), nationaliteit: Nederland) en zijn zus d.(...) H.(...), D.(...) ("(...), nationaliteit: Nederland).

Echter, betrokkene toont niet aan ten laste te zijn van zijn moeder en/of stiefvader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn moeder en stiefvader verblijft, bewijst niet dat er in hoofde van betrokkene een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. Ook het feit dat zijn moeder, zijn stiefvader en zijn minderjarige siblings legaal in het Rijk verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou

verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Brazilië.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft. Betrokkene verklaart in het hoorrecht reeds 8 maanden een relatie te hebben met een Belgische onderdane (J.(...) D.(...) H.(...) geb. op (...)). De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn aangehaalde partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij zou hebben met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkenen haalt aan dat hij werkt in België. Dit element kan niet beschouwd worden als een hinderpaal voor een terugkeer naar Brazilië daar betrokkene heden niet over de officiële toestemming beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

E Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Brazilië omwille van het geweld aldaar. Deze algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze

beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene niet de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Noorderkempen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, S.(...), V.(...), V.(...) M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verwerende partij heeft geen bezwaar gemaakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, maar heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen.

3.2. De Raad wijst in dit verband op artikel 39/59, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet:

"§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

(...)"

3.3. Conform bovenvermelde wetsbepaling worden de door verzoeker vermelde feiten "als bewezen geacht".

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“(…)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

(…)

Er werd geen rekening gehouden met de in het verleden opgelegde voorwaarden door de jeugdrechter en het feit dat verzoeker deze heeft nageleefd.

Verzoeker heeft gewerkt aan zichzelf, onze maatschappelijke diensten hebben bijgedragen tot het gunstige traject dat verzoeker heeft gevolgd.

Er is sprake van een hechte familiale band met zijn moeder, stiefvader en broer en zus met wie verzoeker samenwoonde voorafgaand aan zijn administratieve opsluiting.

Zijn gezinsleven speelt zich af in België.

Hij heeft hier zijn familie, vrienden en vriendin. Dit blijkt duidelijk uit de bezoekerslijst die werd overgemaakt vanuit het CIM op 14.10.2022 (stuk 3 - bezoekerslijst CIM periode 28.09 – 14.10.2022 en niet 31.10.2022 zoals verkeerdelijk wordt vermeld).

Verzoeker heeft enkel binding met België, hij is hier opgegroeid en sociaal en cultureel geïntegreerd.

Verzoeker spreekt perfect Nederlands en had sinds 12.09.2022 een voltijdse job als matroos (cfr. arbeidsovereenkomst aanwezig in het administratief dossier).

Verzoeker toont aan dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zijn dat een terugkeer een schending betekent van artikel 8 EVRM.

Minstens heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met deze belangen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft ondanks een fout in het verleden (feiten gepleegd als minderjarige) zich steeds positief ingezet op alle levensdomeinen en is aansluitend niet meer bekend bij politie of justitie.

Hij toont zich dankbaar ten aanzien van de Belgische samenleving, zijn ouders en werkgever.

Deze laatste betreurt dat hij niet langer kan werken als matroos waar blijkbaar een tekort aan is op de arbeidsmarkt (cfr. verklaring werkgever aanwezig in het AD).

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het middel is gegrond.”

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

4.3. De verwerende partij heeft verzuimd de medewerking te verlenen die van haar wordt verwacht door geen administratief dossier over te maken.

4.4. Aangezien verzoeker in zijn middel onder andere verwijst naar zijn gunstig traject na het opleggen van maatregelen door de jeugdrechtbank en de arbeidsovereenkomst in het administratief dossier en van oordeel is dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden, is het noodzakelijk om te beschikken over

het administratief dossier om te kunnen beoordelen of de gemachtigde van de staatssecretaris de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

In toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten bewezen te worden geacht. Er kan niet worden nagegaan of de verwerende partij alle dienstige elementen in overweging heeft genomen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN